

Lý Lạc Long

ĐÔI LÚC CHA QUÊN (FATHER FORGETS)

LGT: Bài "Father Forgets" của W. Livingston Larned được đăng lần đầu tiên trên tạp chí Reader s Digest năm 1947. Sau đó, hầu như năm nào cũng có người viết thư về toà soạn yêu cầu đăng lại. Bài viết này đã được phiên dịch ra nhiều ngôn ngữ khác nhau trên thế giới. Nhân ngày Lễ Từ Phụ (Father s Day), chúng tôi xin trích đăng lại tâm tình của tác giả W.

Livingston Larned, tâm tình của một người cha, hình ảnh một người cha đang giải bày tâm sự của mình với đứa con trai nhỏ đang ngủ ... bằng nguyên bản tiếng Anh và bài phỏng dịch tiếng Việt. Theo thiện ý của chúng tôi thì đây là một bài viết hay và sẽ đem đến cho độc giả những cảm xúc sâu đậm. Xin mời Bạn!

FATHER FORGETS

W. Livingston Larned

condensed as in "Readers Digest"

Listen, son: I am saying this as you lie asleep, one little
paw crumpled under your cheek and the blond curls stickily
wet on your damp forehead. I have stolen into your room alone.
Just a few minutes ago, as I sat reading my paper in the

library, a stifling wave of remorse swept over me. Guiltily I came to your bedside.

There are the things I was thinking, son: I had been cross to you. I scolded you as you were dressing for school because you gave your face merely a dab with a towel. I took you to task for not cleaning your shoes. I called out angrily when you threw some of your things on the floor.

At breakfast I found fault, too. You spilled things. You gulped down your food. You put your elbows on the table. You spread butter too thick on your bread. And as you started off to play and I made for my train, you turned and waved a hand and called, "Goodbye, Daddy!" and I frowned, and said in reply, "Hold your shoulders back!"

Then it began all over again in the late afternoon. As I came up the road I spied you, down on your knees, playing marbles. There were holes in your stockings. I humiliated you before your boyfriends by marching you ahead of me to the house. Stockings were expensive-and if you had to buy them you would be more careful! Imagine that, son, from a father!

Do you remember, later, when I was reading in the library, how you came in timidly, with a sort of hurt look in your eyes?

When I glanced up over my paper, impatient at the interruption, you hesitated at the door. "What is it you want?" I snapped.

You said nothing, but ran across in one tempestuous plunge, and threw your arms around my neck and kissed me, and your small arms tightened with an affection that God had set blooming in your heart and which even neglect could not wither. And then you were gone, pattering up the stairs.

Well, son, it was shortly afterwards that my paper slipped from my hands and a terrible sickening fear came over me. What

has habit been doing to me? The habit of finding fault, of reprimanding-this was my reward to you for being a boy. It was not that I did not love you; it was that I expected too much of youth. I was measuring you by the yardstick of my own years.

And there was so much that was good and fine and true in your character. The little heart of you was as big as the dawn itself over the wide hills. This was shown by your spontaneous impulse to rush in and kiss me good night. Nothing else matters tonight, son. I have come to your bedside in the darkness, and I have knelt there, ashamed!

It is feeble atonement; I know you would not understand these things if I told them to you during your waking hours. But tomorrow I will be a real daddy! I will chum with you, and suffer when you suffer, and laugh when you laugh. I will bite my tongue when impatient words come. I will keep saying as if it were a ritual: "He is nothing but a boy-a little boy!"

I am afraid I have visualized you as a man. Yet as I see you now, son, crumpled and weary in your cot, I see that you are still a baby. Yesterday you were in your mother's arms, your head on her shoulder. I have asked too much, too much.

ĐÔI LÚC CHA QUÊN

Con trai của cha,

Cách đây vài phút, cha đang ngồi đọc báo, chợt nhớ và nghĩ lại cách đối xử của cha với con hôm nay. Cha rất hối hận và không còn tâm trí để đọc báo nữa. Dù biết là con đang ngủ, nhưng sự cắn rứt, cảm giác bất an của một người có tội. Cha phải lén vào phòng, đến bên giường con để nói với con những lời thú tội này cha mới yên tâm. Nhìn con đang nằm, một bàn tay

nhỏ nhắn đang nắm lại, để kê dưới má, những lọn tóc vàng ướt dính sát vào vàng trán đầm mồ hôi. Cha đang rất ân hận, khi ôn lại cách đối xử của cha, với con hôm nay .

Buổi sáng, lúc con đang mặc quần áo chuẩn bị đi học, cha đã giận dữ, đã la rầy con chỉ vì con rửa mặt không sạch, đã mắng con chỉ vì con chưa đánh bóng đôi giày, rồi cha nghiêm khắc dạy bài học ngăn nắp khi con không sắp xếp đồ đạc gọn gàng và để rơi rớt lung tung trên sàn nhà. Lúc đang ăn điểm tâm, thì cha lại không để yên cho con ăn, mà phải tìm kiếm khuyết điểm của con, bắt con nghe thêm những lời phê bình khác như: Con làm rơi vãi thức ăn, con ăn uống hấp tấp quá, con đặt cùi chỏ lên mặt bàn, con phết quá nhiều bơ lên bánh mì... Khi cha rời nhà đi làm, mặc dù đang chơi, con cũng đã nhớ quay lại, vẫy tay chào ba và nói: "Ba đi làm vui!". Thay vì lời cảm ơn, hay chúc con vui vẻ lại, thì cha đã cau mày và mắng con: "Đi đứng cho đàng hoàng, giữ cái vai cho ngay thẳng!".

Đến chiều, cảnh cha "la rầy" con tiếp tục tái diễn.

Khi đi làm về, cha thấy con quỳ gối chơi bắn bi với bạn, bên lề đường, vớ con bị rách, lũng lỗ. Cha đã làm con xấu hổ trước mặt bạn bè, bằng cách, từ đó về đến nhà, cha bắt con đi trước, cha đi sau canh chừng. Và cha tiếp tục dạy con thêm bài học về giá trị của tiền bạc: " Đồ đạc, giày vớ tốn tiền và mắc mớ. Nếu chính con bỏ tiền ra mua, con sẽ biết cẩn thận hơn!". Nghĩ lại, cha cảm thấy xấu hổ. Cha thật không xứng đáng là người cha !

Buổi tối, con có nhớ không? Khi cha đang xem báo trong phòng đọc sách, con đã đứng ở cửa phòng ề dề, lưỡng lự với cặp mắt đầy lo âu. Thay vì đến ôm con vào lòng để dỗ dành, an ủi thì cha lại làm như bực dọc vì bị quấy rầy. Cha vẫn tiếp tục xem báo và hỏi con một cách cộc lốc: "Cái gì nữa đây?" Con không trả lời chi cả, chỉ chạy nhanh đến ôm cổ cha, siết chặt bằng thứ tình yêu cha con mà Thượng Đế đã ươm mầm và nở hoa trong tim con, mà sự thờ ơ và vô tình của cha cũng không thể làm héo úa. Cha đã im lặng, lắng nghe tiếng bước chân của con trên từng bậc thang và xa dần.

Tờ báo vượt khỏi tay cha một cách vô thức, một cảm giác rất là khó chịu

cho cha khi chợt nhận ra những thói quen của cha như: Chỉ nhìn thấy khuyết điểm của con, để la rầy, để phê bình...thay vì những lời khen thưởng, vỗ về, an ủi, chỉ dạy thân mật... mà một đứa bé, ở lứa tuổi của con rất cần để có một tuổi thơ trọn vẹn, để sống như một đứa bé. Con trai cũng, cha thương con nhiều lắm, nhưng cha đã vụng về và sai sót trong cách xử sự, biểu hiện tình thương của cha cho con. Cha đã dùng chuẩn mực của một người trưởng thành để đối xử với con - một đứa trẻ thơ.

Cha đã nhìn thấy, trong con, sự kết hợp diệu kỳ của những gì tốt đẹp nhất mà tạo hóa đã ban tặng cho loài người. Trái tim bé bỏng của con, với cha, nó đã lớn như ánh mặt trời lúc bình minh soi sáng vạn vật. Dù cha đã thờ ơ và vô tình, nhưng phần con thì con vẫn thấy cần thiết phải chạy đến hôn cha:"Chúc ngủ ngon". Nụ hôn "chúc ngủ ngon" của con đã chứng tỏ tất cả. Đêm nay, với cha, không có gì quan trọng hơn so với con trai của cha.

Trong bóng tối, cha đã quỳ bên giường con và sám hối. Cha rất hối hận ! Đây là sự chuộc tội một cách yếu ớt, không thực tế của cha. Cha biết, con không thể hiểu đâu, nếu cha nói những điều này trong lúc con đang thức. Nhưng ngày mai, cha sẽ là một người cha thực sự và đúng nghĩa. Cha sẽ là bạn của con, chia sẻ mọi việc với con, buồn khi con buồn, vui khi con vui và cười khi con cười. Nếu con lỡ có làm việc gì sai, cha sẽ không nóng giận nữa. Cha sẽ luôn luôn tự nhắc cha:"Con chỉ là một đứa trẻ thơ!".

Tha thứ cho cha con nhé! Cha đã quên con chỉ là một đứa bé, cha đã đối xử khắt khe với con như một người lớn. Nhìn con trong lúc này, đang nằm co một cách mệt mỏi trên giường. Cha đã nhận ra, con trai của cha vẫn chỉ là một đứa bé. Như mới hôm nào đây, con vẫn còn nằm trong vòng tay chăm sóc, bông ầm, nâng niu... của mẹ con. Cha đã đòi hỏi ở con quá nhiều!

Thiệt là quá nhiều!

Lý Lạc Long

(TTL/TCT/MAI /2005)